

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **D. L. P.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2006, č. j. 56 Az 170/2005 - 17, a o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně shora označeným napadeným usnesením, odmítl žalobu, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2005, č. j. OAM-755/LE-PA04-PA04-2005, jímž byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že žalobcovo podání nesplňovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že se jednalo o nedostatek neodstranitelný, neboť v tomto případě s ohledem na lhůtu podle § 72 odst. 1 s. ř. s. již nebylo možno vady podání odstraňovat, bylo by nadbytečné vyzývat žalobce k odstranění vad žaloby a žalobu odmítl. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ze spisu žalovaného a ze spisu Krajského soudu v Brně zjistil, že naříkané správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 11. 2005. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla u Krajského soudu v Brně podána osobně dne 14. 11. 2005, a to v jazyce vietnamském. Dne 21. 11. 2005 krajský soud vydal usnesení, jímž ustanovil tlumočníka z jazyka vietnamského a uložil mu žalobcovo podání přeložit. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 11. 2005. Úřední překlad žalobcova podání, v němž uvedl pouze, že s rozhodnutím Ministerstva vnitra nesouhlasí a navrhuje soudu jeho zrušení, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu, byl doručen soudu dne 21. 12. 2005. Podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí o žádosti

o udělení mezinárodní ochrany (dříve: azylu), jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Tato lhůta uplynula dnem 17. 11. 2005. V době, kdy se soud seznámil s obsahem tohoto podání, tj. kdy mu podání bylo doručeno úředně přeložené do jazyka českého, již tedy nebylo možné žalobu doplňovat, neboť podle § 71 odst. 2 s. ř. s. věta třetí lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Proti shora označenému usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítal, že mu nebylo poskytnuto přiměřené poučení o jeho procesních právech podle § 36 odst. 1 s. ř. s. a že soud jej měl vyzvat k doplnění podání a odstranění jeho vad podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel dále uvedl, že žalobní bod byl v jeho podání – byť formulován neobratně – dostatečně vymezen. Stěžovatel navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Problematikou odmítání vadných podání se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 Azs 401/2005 – 46, www.nssoud.cz. Otázku formulace žalobních bodů a nutnosti uvádět konkrétní skutková tvrzení řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 835/2006, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 488/2005, www.nssoud.cz. U nich byl zaujat názor, že pokud žaloba neobsahuje ani jediný žalobní bod (§ 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s.), přičemž takovou žalobu v projednávané věci stěžovatel podal, pak tento nedostatek může být soudem odstraňován jen ve lhůtě po podání žaloby. Není však dána zákonná povinnost soudu v případech, kdy lhůta pro podání žaloby již uplynula, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad, neboť takto široce pojmávaná povinnost soudu by zřejmě odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu, s níž je tento typ řízení koncipován

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek nastává podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany (dříve: azylu) přímo ze zákona – § 32 odst. 5 zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu